

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα υπό 'Ερμάννον Χαίβεργ.

(Συνέχεια.)

'Εμπροσθεν τῆς ἐπαύλεως ἐν Δρόννιγχαφ ἐσταμάτησε μὲ τοὺς ἀνυπομόνας ποδοκοροῦντας Ἰσπους ἢ ἀμαξα, ἥτις εἶχε φέρῃ τὸν Καϊὺ ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Οἱ ὑπηρεταὶ ἔσπευσαν εὐθὺς ὡς ἤκουσαν τὸν κρότον τοῦ μαστιγίου. Ὁ 'Ερρίκος ἤθελον, ἐβοήθησε νὰ καταβιβάσουν τὴν ἀποσκευὴν, ἔλαβεν εὐσεβῶς μίαν διαταγὴν τοῦ κυρίου τοῦ ἀφορώσαν τὸ ἀσθενὲς καὶ χαλαρὸν ἄλογον, ὁ δὲ Καϊὺ ἀνέβη τὰς λιθίνας βαθυδαίνας ἀτινὲς ἦγον πρὸς τὴν ἑπαυλίαν.

«Ποῦ εἶνε ἡ κόρη σου; ἡ σύζυγός μου;»

Πρὸς ἐκπληξίν τοῦ Καϊὺ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία οὐδαμῶς ἐφάνητο. «Ἴσως — ἔνεκα τῆς κόρησας Καρμελίτας» εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς Κονράδος, μετὰ τινος διαταγῆς.

Ἄλλο τι δὲν ἤκουσεν ὁ Καϊὺ περαιτέρω, ἀλλὰ ἐστράφη, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, εἰς τὸ πρὸς τὰ ἀριστερὰ δῶμα.

«Φέρετε φῶς εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Διὰ τί μένει σκοτεινόν;» ἐφώναζεν ἀποτόμως, καὶ εἰσῆλθεν. Τὰ πάντα ἐφάνησαν σήμερον ἐν τῇ οἰκίᾳ μεταβεβλημένα. Παρὰ τὴν θύραν ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. Καὶ αὐτὴ ἐφάνητο ὀλίγον τι μεταβεβλημένη, ἀλλ' ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν μετὰ τρυφερότητος.

«Δόξα τῷ Θεῷ, ὅπου ἤλθες!»

Τί τρέχει; Ἦκουσα ἤδη ἔξω ὅτι κάτι συμβαίνει — ἡ Καρμελίτα;» Τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθη ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἐλαφρὸς κλαυθμυρισμός. Ἡ φωνὴ ἠκούετο ὑποτρέμουσα ὑπὸ ἀλγηδόνων καὶ ὑπὸ φόβου.

Ὁ Καϊὺ ὕψωσεν ἐρωτηματικὸν βλέμμα πρὸς τὴν γυναῖκά του, δὲν περιέμενεν ὅμως ἀπάντησιν, ἀλλ' ἔσπευσεν εἰς τὸ παρακειμένον δωμάτιον.

Καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο, ὡς παράφρων, κάτωχρος ὡς νεκρὰ, μὲ αἰμοσταγὴ χεῖλη, τρέμουσα, ἀσθμαίνουσα ἡ Καρμελίτα, μὲ ὀφθαλμοὺς θολοὺς καὶ πλανωμένους. Τώρα δὲ ὡς εἶδε τὸν πατέρα τῆς κατέβη καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ὡσεὶ καδικτεβούσα αὐτὸν καὶ ἔξατου μὲν ὑγιανώμην.

Οὐδέποτε, οὐτε εἰς τὸν μετὰ ταῦτα βίον του, ἠδύνατο ὁ Καϊὺ νὰ λησμονήσῃ τὸ βλέμμα, μὲ τὸ ὅποιον ἠτένισεν αὐτὸν τὸ δυστυχὲς τοῦτο καὶ βασανισμένον πλάσμα μὲ τοὺς περιδεεῖς καὶ συγκεχυμένους ὀφθαλμοὺς.

«Τί ἔχεις παιδάκι μου, ἀγαπητή μου Καρμελίτα;» ἐφώναζεν ὁ Καϊὺ λαβὼν τὸ θυγάτριόν του εἰς τοὺς βραχίονας καὶ θλίβων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του. «Τί ἔχεις;» ἐξηκολούθησε, καὶ ἔριψεν ἄγριον βλέμμα πρὸς τὴν γυναῖκά του, ὑποπτεύσας ὅτι καὶ πάλιν ἡ ἀνήμερος αὐτῆ γυνὴ ἔδειξεν ἀνηλεῆς τὸ μῖσός της πρὸς τὸ ἀγαπητὸν του θυγάτριον.

«Καϊὺ! Καϊὺ! Ἐλα στὸν νοῦν σου!» ἀπήντησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, «αὐτὸ τὸ ὕφος δὲν τὸ ὑποφέρω πλέον!»

Ὁ ἀνὴρ ἐκυρίευσεν τὴν ταραχὴν του, ἔριψε πάλιν ψυχρὸν βλέμμα πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸ ψυχρὸν καὶ ἀσθενὲς πλάσμα ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

«Πές μου, γλυκεῖά μου Καρμελίτα, τί ἔχεις; εἶμαι ἐγὼ ὁ καλὸς πατέρας σου: δὲν θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς;»

Τὸ κοράσιον προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ διεκόπη πάλιν. Κατένευσεν ἐκ νέου τὸ στόμα τῆς ἀνοίχθη: ἀλλ' οὐδεμίαν λέξιν ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ. Τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμον, οἱ ὀδόντες συνέκρονοντο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλανῶντο περιδεῶς τῆδε κακίᾳ. Ὁ Καϊὺ περιέμενε νὰ ὁμιλήσῃ ἡ γυνὴ του. Ἐστράφη ταχέως πρὸς αὐτήν. Ἄλλ' ἐκεῖνη ἔμεινε βωβὴ, πεισματιῶδης καὶ μὲ ἐξηγητὰ βλήματα.

Τώρα ὁ Καϊὺ ἔδοκίμασεν ἀκόμη μίαν φοράν. Ἐσήκωσε τὴν Καρμελίταν ὑψηλὰ, ὁμιλήσας μὲ γλυκεῖαν καὶ τρυφερὰν φωνὴν καὶ ἐδῶκε τὰς παρειὰς τοῦ κορασίου. «Ὅτι δῆποτε καὶ ἀν συνέβη, τῇ ἔλεγε, δὲν θὰ τιμωρηθῇς φθάνει μόνον νὰ εἰπῇς τι ἔχεις.»

«Αὐτὸ ἴσα ἴσα δὲν θέλει νὰ κάμῃ!» ἐφώναζεν αἰφνης ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. «Ἄπὸ τὸ γῆμα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ δὲν ἐφάνητο πούθενά. Τὴν ἐζήτησα εἰς ὅλα τὰ μέρη. Καὶ τώρα πρὸς ὀλίγον μοῦ τὴν ἔφεραν. Τὴν ἐρωτῶ, μὲ παρακλήσεις, μὲ ἀπειλάς. Ἄλλὰ δὲν κατώρθωσα ἕως τώρα νὰ βγάλω λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Τὸ συνειδημένο πῆγμα τῆς. Εἶνε ἀπελπισία μ' αὐτὸ τὸ παιδί.»

«Καὶ οὐ φυσικὰ τὴν ἔδειρες, διότι δὲν ἀπεκρίνετο;» ἠρώτησεν ὁ Καϊὺ, τρέμων. Φοβερὰ ὑποψία ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του: ἴσως τὸ κοράσιον ἀπέλεσε τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ φόβου!

«Καρμελίτα! Καρμελίτα! παιδάκι μου, φῶς μου. Σὲ παρακαλῶ, ὁ πατέρας σου σὲ παρακαλεῖ — ὁμιλήσε.» ἐφώναζεν ὁ Καϊὺ.

Καὶ τότε ἔρρευσαν τὰ δάκρυα ἐκ τῶν μεγάλων, μελάνων ὀφθαλμῶν τοῦ κορασίου: ἐκτόταξε τὸν πατέρα τῆς μὲ βλέμμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ συγκινήσῃ καὶ τὴν σκληροτάτην καρδίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε. Τώρα πλέον ἀνετινάχθη ὁ Καϊὺ καὶ, χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὴν γυναῖκά του, ἐτράβηξε τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρετὴς.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸ θυγάτριόν του, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῇ κλίνῃ καὶ τὸ ἐκάλυψε μὲ τὸ ἐφάπλωμα.

«Πεινᾷς, παιδί μου, διψᾷς;»

Ἡ Καρμελίτα κατένευσε ζηλωτῶς.

«Ναί, παιδί μου, δὲν σοῦ φέρουν ἀμέσως ὅ,τι θέλεις. Δὲν μπορεῖς νὰ μιλήσῃς;»

Ἡ Καρμελίτα ἐπρόφερε τὸ ναί, πρὸς μεγάλην χαρὰν του.

«Ἄλλὰ διὰ τί εἶσαι τόσον φοβισμένη; Δὲν μπορεῖς ἀκόμη νὰ συνέλθῃς ἀπὸ τὸ φόβο;»

Πάλιν ἐκλίνας ἡ Καρμελίτα τὸ ψυχρὸν τῆς πρόσωπον, κατανεύουσα.

«Κρυφόνεις;»

Τώρα ἦλθε τρέχων ὁ ὑπηρετὴς, ὅστις εἶχεν ἀκοῦσῃ τὸν κώδωνα.

«Εἶνε ἔτοιμο τὸ τραπέζι;»

«Μάλιστα, κύριε κόρη.»

«Περιμένετε.»

«Θέλεις γάλα, παιδί μου, ἢ κρασί; ἢ λεμονάδα; θέλεις νὰ φᾶς;»

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔνευε ταχέως. Ἄλλὰ συγχρόνως φρικτικαῖς ἐκκλόνισε πάλιν τὰ μέλη τῆς.

«Δοιοὶν γρηγόρα, φέρετε τὸ φαγητόν.»

Τώρα ἐσηκώθη ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. «Ἀφήσατε, εἶπε, ἐγὼ θὰ τὰ ἐτοιμάσω ἀμέσως.»

Ἡ γυνὴ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

«Εἰπάτε εἰς τὸν Πέτρον νὰ ζεῖξῃ ἀμέσως τὴν ἀμαξάν καὶ νὰ πάῃ εἰς τὸ χωριὸν, ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, νὰ καλέσῃ τὸν ἰατρὸν Λαμῶστε. Νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι τὸν παρακαλῶ θερμῶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κόρην μου, τὴν κόρησάν Καρμελίταν, ἥτις ἀσθενεῖ βαρῶς. Σπεύσατε!»

Ὁ ὑπηρετὴς ἐπῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν, ὁ δὲ Καϊὺ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸ ἀγαπητὸν τέκνον του, ὅπερ εἶχεν ἤδη κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ μικροῦ. Ὅτε ὁ Καϊὺ ἐπίεσε τὸ στόμα του ἐπὶ τῶν χειλῶν τῆς, ἡ Καρμελίτα ἀνάωξε πάλιν τὰ βεβαρημένα βλέφαρα καὶ παρετήρησεν αὐτὸν μὲ θολωμένον, ἀλλ' ἀπειρῶς εὐγνώμον βλέμμα.

Καὶ ἔπειτα ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν κατεφίλησεν, καὶ τέλος ἐψιθύρισε ἡδὴ τρέμουσα: «Πατέρα μου, πατέρα μου —. Θερμὸν ρεῦμα δακρῶν ἐφάνη ὅτι ἔλυσε ἀίφνης τὴν δεσμευμένην γλῶσσαν τῆς.

Ἦτο σπαραξικάρδιον, καὶ ὅμως ἡ καρδία τοῦ Καϊὺ ὠγκώθη ὑπὸ ἀνεκφράστου, ἀπεριγράφτου χαράς.

Λέγεται ὅτι ὁ οὐρανὸς προστατεύει τὰ παιδιά. Τοῦτο ἐπλήθευσεν ὡς πρὸς τὴν μικρὰν Ἄνναν. Ὡς ὑπὸ ἀοράτων χειρῶν φερομένη διὰ τοῦ ἀέρος ἔπεσε ἐπὶ ἐνὸς μεγάλου σωροῦ χόρτου, καὶ ναὶ μὲν κατεκυλίσθη ἐντεῦθεν πρὸς τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ δὲν ὑπέστη καμμίαν βλάβην. Ἡσθάνθη μόνον ἰσχυρὸν δονισμόν καὶ τινα πόνον εἰς τὸν τράχηλον, προσέτι δὲ ἡ καρδία τῆς πρὸς στιγμήν ἔπαυσε πάλλουσα, διὰ δὲ τῶν μελῶν τῆς διήλθε βεῦμά τι, ὡσανεὶ πῦρ καὶ πάγος συγχρόνως ἐκυμαίνοντο ἐν αὐτῇ ἄνω καὶ κάτω. Ἄλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς συνήλθεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς ταραχῆς, ἐτινάχθη καὶ ὕψωσε μετὰ περιεργίας τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ὑψηλὴν ὄροφον, ἐξ ἧς εἶχε καταπέσει. Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ταύτην ἐνεφανίσθη μία ὑπέρβρια ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἐπιστάτου καὶ εἶπε

«Α, εδώ είσαι Άννα; Ή θεία ήλθε με τὰ παιδιά. Μου είπαν νὰ σὲ πάρω ἀμέσως.»

«Περήμενε μιὰ στιγμή νὰ εἰδοποιήσω τὴν Καρμελίταν,» ἀπάντησεν ἡ Άννα καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν αἰτοβολῶνα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ταύτην εἶδε προσερχόμενον ἕνα ὑπηρετὴν, παρήγγειλεν εἰς τοῦτον νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν φίλην της, ὅτι ἐκλήθη εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Άννα, μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἀφροντιστίαν ἣς ἰδιάζει εἰς τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν ἀπέδωκε μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὸ συμβᾶν καὶ τὸ ἐληρομόνησε ταχέως. Ἡ εἰδησις περὶ τῆς ἀφίξεως τῆς θείας καὶ τῶν παιδιῶν ἀπασχόλησεν ἤδη ἐντελῶς τὸ πνευμά της, ὅτε δὲ βαδίζουσα παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ὑπηρετρίας, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Καρμελίταν περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἀποβάσεως τοῦ γεγονότος, ἠσύχασε πάλιν συλλογισθεῖσα ὅτι ὁ ὑπηρετὴς θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν της:

Ἐπεράσισεν ὡσαύτως καὶ μὴ ἀναφέρει καθόλου ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ διατρέξαντα. Διὰ τὴν ἀναφέρει πράγματα, διὰ τὰ ὅποια οὐδὲν ἄλλα περιέμενεν εἰ μὴ ἐπιπλήξεις, ἀπαγορεύσεις διὰ τὸ μέλλον καὶ περιορισμούς, ἴσως δὲ καὶ πληγὰς;

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος μετέβη δι' ἀμάξης εἰς τὴν πόλιν μετὰ τῆς οικογενείας του καὶ τῆς ἐπισκεφθείσης αὐτὸν συγγενοῦς του, ἐνεκα τούτου δὲ ἡ μικρὰ Άννα δὲν ἠδύνατο νὰ δόσῃ πληροσφορίαν περὶ τῆς Καρμελίτας.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, ἀφοῦ ἀπεξήτησε τὴν Καρμελίταν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν εἶρῃ ἐν τῷ κτήματι, διέταξεν ἐρευνᾶς εἰς ὅλα τὰ περὶχωρα, βλέπουσα δὲ ὅτι αἱ ἐρευνᾶι αὗται ἀπέβαινον μάταιαι, ἐπέπεσεν εἰς φοβερὰν ἀμηχανίαν καὶ ταραχήν. Ἡρώτα ἕνα ἕκαστον, ἂν ἤξευρε τίποτε περὶ τῆς Καρμελίτας, ὅτε δὲ ἡ μικρὰ Άννα ἐρωτήθεισα παρέπεμψε πρὸς τὸν ὑπηρετὴν, οὗτος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἔξετελεσε τὴν παραγγελίαν τῆς μικρᾶς, διότι δὲν εἶδε καθόλου τὴν Καρμελίταν καὶ ἔζηλθεν ἀμέσως πάλιν ἐκ τοῦ σταβλοῦ.

Ἐνόμιζα πᾶς ἡ κόρησα εἶχε φύγη καὶ δὲν ἐπῆγα ἀπάνου νὰ τὴν ζητήσω» ἔλεγεν ὁ ὑπηρετὴς, ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας, ὅτι εἶπε βλάξ, δὲν μετέβαλε καθόλου τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων.

Ἡ Καρμελίτα, ὅτε ἀφηνείσθη, ἤκουσεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τὸν κρότον μυστικῆς ἀμαξήλατου καὶ τὸν θόρυβον τροχῶν ἀμάξης. Τυχαιῶς εἶχε φθάσῃ κατὰ τὴν πεπλανημένην διὰ τοῦ δάσους πορείαν της εἰς μέρος πλησιέστατον πρὸς τὴν λεωφόρον. Ὁ φόβος, ἡ πείνα, ἡ δίψα, τὸ ψῆχος καὶ αἱ λοιπαὶ κακοῦχαι ἀτρυνόν αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ κῆμα. Ἀπεράσισεν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ διὰ τῆς ὀπισθίας κλιμακῆς νὰ εἰσθῆσῃ κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιόν της, νὰ κρυφθῇ εἰς τὴν κλίνην της καὶ νὰ περιμενῇ τὰ συμβησόμενα. Ὅτε με ἰσχυρῶς πάλλουσαν καρδίαν διέβη πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ ἐπιστάτου, ἦσαν τὰ πάντα σκοτεινά. Τοῦτο ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς μεγίστην ἀπορίαν: ἦτο καλὸν, ἢ κακὸν σημεῖον; —

Τώρα ἐπανήλθεν ἰσχυρότερος ὁ φόβος διὰ τὸ ἄρχικόν ἐκεῖνο συμβᾶν καὶ ἐπετάχυνε τὰ βήματά της. Εὐτυχῶς δὲν συνήντησε κανένα κατ' ὁδόν, ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ μαγειρίου ἤκουσε μετὰ φοβερᾶς ἐκπλήξεως μίαν φωνὴν, λέγουσαν: «Κόρησα Καρμελίτα, εἰδὼ εἶσθε: Ὁ δόξα σοι ὁ Θεός! Ἐλάτε ἀμέσως εἰς τὴν κυρίαν κόρησάν, τὴν μητέρα σας!» Ἀμέσως ἔσπευσαν οἱ ὑπηρεταί, τὴν περιεκύκλωσαν, τὴν ἠνώχλησαν μετὰ ἐρωτήσεων καὶ τὴν ἔφεραν ἐπάνω πρὸς τὴν κυρίαν κόρησάν.

Ὅτε ἤχη ἐνώπιον τῆς μητρός της, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφῆσῃ οὐδὲ συλλαβὴν. Ἡ γυνὴ ὅμως ἀπέπεμψε τοὺς περιστάτας ὑπηρετὰς καὶ σείσασα τὸ δυστυχῆς κοράσιον ἤρτισεν ἀληθινὴν ἀνάκρισιν. Ὅτε δὲ τὸ κοράσιον μετὰ τρέμοντα τὰ μέλη, με ἰκευτικὰ βλέμματα, με ὀφθαλμοὺς τρέμοντας ὑπὸ ἀπεριγράπτου φόβου ἔμενεν εἰσεῖται ἀναυδόν, καὶ ἐπὶ τέλους ἔφυγε καὶ ἐκρύβη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, κλαίον καὶ στεναίνον καὶ κραυγάζον, τότε ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἤρπασεν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ τῶν βραχιόνων, ἐξείλκυσεν αὐτὸ ἐκ τῆς γωνίας καὶ τύπτουσα τὸ ἀσθενὲς σῶμα του ἐβόναζε: «Ἡ θὰ μοῦ πῆς ποῦ ἦσουν, ἢ μὲνεις νεκρὰ στὰ χέρια μου.»

Τότε ἤκουσθη ὁ κρότος τῆς ἀμάξης ἐν τῇ ἀλῆῃ, καὶ ὁ Καῖϋ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκ τοῦ Ἀμβούργου.

Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἑβδομάδας οὐδεμία λέξις ἀντηλλάχθη μετὰξὺ τοῦ Καῖϋ καὶ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας. Ὁ Καῖϋ εὐτρέπισε τὰ κάτω δάματα ὡς κοιτάνας, καὶ ἐνταῦθα ἔμενεν ἐν τῇ κλίνῃ ἡ Καρμελίτα, ἣτις ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας διετέλεσε σχεδὸν ἀνασθητος καὶ

πυρέσσουσα, καὶ τῆς ὁποίας ἡ πρώτη ἐρώτησις κατὰ τὴν ἀνάσθησιν ἦτο περὶ τῆς φίλης της Άννας. Τὴν περιποίησιν καὶ περιθαλάσιν τοῦ κορασίου ἀνέλαβεν αὐτὸς ὁ Καῖϋ. Μόνη ἡ Καρλόττα, ἡ παιδαγωγὸς, τὸν ἐβοήθει.

Πρώτη ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, ἔσπεραν τινὰ μετὰ τὸ τέιον ἐν τῷ ἐξώστῃ, διέκοψεν ἐπὶ τέλους τὴν μακροχρόνιον σιγὴν. Ὁ Καῖϋ πρὸ μικροῦ εἶχε παρασταθῆ παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς μικρᾶς ἀρρώστου καὶ ἤδη σιωπηλὸς ἐκάθητο ἀναγινώσκων βιβλίον τι, ἐνῶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σοφᾶ ἐργαζομένη εἰς ἕν φόρεμα διὰ τὴν μικρὰν της Ἰουλίαν.

Ἦτο εἰσεῖται ἔσπερα καὶ τὸ σκότος ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀπλωθῆ ἐντελῶς ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐξώθεν εἰσεδυνεν εἰς τὸ δάμα ἡ πνοὴ τοῦ θερμοῦ, θερμοῦ ἀέρος. Μετὰ εὐαφρὰν τινὰ βροχὴν ἡ γῆ ἐφαίνετο ἀναλαβοῦσα ἐκ νέου τὴν βλαστητικὴν αὐτῆς δύναμιν. Ἐκατομμύρια ἀόρατα πλασματῶν ἐγεννῶντο εἰς μίαν στιγμήν. Ζωὴ καὶ κίνησις καὶ ἀνθρώπος διέπνεεν ὅλην τὴν φύσιν. Ἡ θαλασσοβόης ἐκείνη εὐωδία τῶν ἀνθέων καὶ τῶν χόρτων, τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν, ἡ σφριγῶσα ἀκίνητη ὠδῆσις καὶ οἶονεῖ μεθυστικῆ ἐνέργεια τῆς ἀφηνειζομένης ζωῆς διέσειε τὸ σύμπαν, ἦν αἰσθανόμεθα χωρὶς νὰ βλέπωμεν, καὶ ἣτις πληροὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν γλυκεῶν φρικασίων, χαρᾶς ἄμα καὶ βαρυνθείας, αἰσθημάτων γλυκυκίμων, ἀνεξηγήτως συγκεκαρμένων.

Ὁ Καῖϋ ἀνεγίνωσκε μηχανικῶς, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου. Ὁ νοῦς του ἵστατο μακρὰν τοῦ παρόντος, εἰς τὸ παρελθὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ἀνελογίζετο καὶ ἀνεπόλει ὅλον τὸν μέχρι τοῦδε βίον του, καὶ σκεπτόμενος τὰ τελευταῖα ταῦτα ἐπὶ καταλαμβάνετο ὑπὸ αἰσθημάτων ἀπειρᾶς θλιβεροῦ.

Ἐβλεπεν ὅτι ἔκαμε μέγα λάθος, πολλὸν βαρὺ λάθος νὰ λάβῃ ἀπὸ σύζυγον τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν Σλειβεν. Ἡ μήπως τὰ ὀκτὼ ἔτη τῆς εὐτυχίας ἠδύνατο νὰ ἀντιστοίχασαι τὴν δυστυχίαν ὅλου τοῦ ἐπιλοιποῦ βίου του; ὄχι βεβαίως! Ἡσθάνετο τὴν στιγμήν ταύτην τὸ λάθος τοῦτο τόσο βαθέως, ὥστε ἀκουσίως κατελήφθη ἤδη κατὰ πρώτην φοράν ὑπὸ τῆς σκέψεως τοῦ νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ὅμως μία τοιαύτη ἀπόφασις τῷ ἐφαίνετο τόσο τερατώδης, καὶ χάριν τῶν δύο παιδιῶν, τόσο ἀδύνατος, ὥστε προσεπάθησε νὰ καταπιεθῇ ἐν εἰσατῷ διὰ παντός πάσαν τοιαύτην ἐπιθυμίαν χωρισμοῦ.

Μία μόνη ἠδύνατο νὰ τῷ ἀποδώσῃ πάντα ὅσα διακαῶς ἐπεθύμει ἡ καρδιά του. Ἄλλ' ἤδη ἦτο πολὺ ἀργά.

Ὅσον καὶ ἂν ἠγωνίζετο πρὸς ἑαυτὸν ὁ Καῖϋ, ὅσον καὶ ἂν ἀπέφευγε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἀλήθεια αἶσθη ἦτο ὅτι ἠγάπα τὴν Μερτσέδες, καὶ τὴν ἠγάπα μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐπίσκεψιν κατέλειπεν αὐτὴν μετὰ αἰσθημάτων ἀνεκφράστου θλίψεως, ὡς ἂν εἰ ἠναγκάζετο νὰ καταλίπῃ ὅλην τὴν εὐτυχίαν. Τρυφερὰ, ἐν τῇ ἀσθενείᾳ της φραιότερα ἢ ἄλλοτε ποτε, με ἐνδουσιώδεις, ἀλλὰ πλήρεις μελαγχολίας ὀφθαλμοὺς, οὕτω ἐκάθητο ἐκεῖ ἡ Μερτσέδες, περιβαλλομένη ὑπὸ ἀπεριγράπτου χάριτος, πραότητος καὶ ἀγαθότητος.

Ὁ ἰατρὸς εἶπεν ὅτι μακροτέρα τις διαμονὴ εἰς μεσημβρινὸν τινὰ τόπον θὰ φέρῃ ἐντελεθῆ θεραπείαν εἰς τὸ προσβεβλημένον στήθος τῆς νεανίδος, προσέθηκε δὲ ὅτι τὸ ταξείδιον πρέπει νὰ ἀποφασισθῇ ὅσον τάχιστα. Ὁ Καῖϋ πρότεινε εἰς τὴν κόρησάν Σλειβεν νὰ συνοδεύσῃ τὴν κόρην της, τέλος δὲ παρεκίνησε καὶ τὸν κόρημα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ταξείδιον, καὶ νὰ διαμείνωσιν ὁμοῦ οἱ τρεῖς ἐν Νικαίᾳ ἢ εἰς ἄλλον τινὰ μεσημβρινὸν τόπον, μέχρις οὗ θεραπευθῇ ἡ Μερτσέδες. «Καὶ διὰ τὰ ἐξόδα, ἀγαπητὴ κόρη, μὴ φροντίζετε καθόλου» προσέθηκεν ὁ Καῖϋ καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μερτσέδες ἐφάνη ἐκφρασις ἐγλωττοτέρα παντός λόγου.

Μετὰ βραχείαν σκέψιν οἱ Σλειβεν ἐδέχθησαν τὴν γενναίαν πρότασιν τοῦ Καῖϋ. Ὁ γηραιὸς κόρης ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἔλθῃ μετὰ τῆς συζύγου του μίαν μόνην φοράν ἀκόμη εἰς Δρόν-νιγχαρ, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των. Μόλις μετὰ πολλοῦς διαταγμῶν καὶ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις ἐπέισθη καὶ ἡ Μερτσέδες νὰ συνοδεύσῃ τοὺς γονεῖς της, καὶ τοῦτο διότι ἤξευρε ὅτι μετ' ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἐμελλόν ν' ἀναχωρήσῃ πάλιν.

«Ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον ἔρχομαι ἐννοεῖς αὐτὴν μου τὴν παράκλησιν — Καῖϋ!» εἶπεν ἡ κόρη πρὸς τὸν Καῖϋ, θλίβοντα τὴν χεῖρά της πρὸς ἀποχαιρετισμὸν. «Ἡ Ἰουλία πρέπει νὰ με προσκαλέσῃ δι' ἐπιστολῆς.»

Καὶ ὁ Καῖϋ ὑπεσχέθη αὐτῇ τοῦτο καὶ ἀνεχώρησε. Περὶ ὧν τούτων ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία δὲν ἤξευρεν ἀκόμη τίποτε. Ὁ Καῖϋ, ἀπασχολημένος ἤδη ἐντελῶς ὑπὸ τῆς φροντίδος περὶ τοῦ θυγατρικοῦ του, κενὴν ἀγάπης ἔχων τὴν καρδίαν καὶ πλήρη ἀνακατήσεως τὴν

ψυχὴν κατὰ τῆς συζύγου του, ἀπέφυγε μέχρι τοῦδε ἐπιμελῶς νὰ δώσῃ οἰανδήποτε ἀνακοίνωσιν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ εἰς Ἀμβούργον ταξιδίου του.

Ἄλλὰ σήμερον ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ λυθῶσι πᾶσαι αἱ σφραγίδες τοῦ μυστικοῦ. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ μεταχειρισθῇ πᾶν μέσον, νὰ προκαλέσῃ πάλιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνδρός τῆς διαλλακτικὰς διαθέσεις, αἰσθήματα ἀρχαίας ἀγάπης, — νὰ τὸν κἀμῃ πάλιν ἰδικόν της.

«Καῖ!» εἶπε μὲ τρυφερὸν ὄφρος.

Ἄλλ' ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπήντησεν. Ὁ πυκνὸς καπνὸς τοῦ τσιγάρου του ἔμεινεν ἀνωθέν του καίτοι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί, ἔχων δὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς χειρὸς του ἐφαίνετο μόλις ὑπάρχων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

«Καῖ!» ἠκούσθη πάλιν ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς, ἥτις μόνον ἐπαράσσετο ὑπὸ τῶν μεθύοντων ἐκ τοῦ φωτός ἐντόμων ἅτινα προσέκρουον πρὸς τὰς γαλακτολεύκους καὶ φωτεινὰς σφαιροειδεῖς ἑάλους τῶν λαμπτήρων.

Ἀφοῦ δὲ καὶ τὴν φοράν ταύτην ὁ Καῖ ἔμεινε σιωπηλὸς, ἡ γυνὴ ἐσηκώθη ἀπὸ τῆς θέσεώς της καὶ ἐκάθισε πάλιν παρὰ τῷ πλευρῷ του. Περιέβαλεν αὐτὸν μὲ τοὺς βραχιονὰς της καὶ ἔπιεσε τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὰ γόνατά του.

«Τι θέλεις;» εἶπεν ἀποτόμως ὁ Καῖ, χωρὶς νὰ ἐπιδέσῃ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικὸς του ὡς ἄλλοτε. Εἶτα δὲ ἰδὼν ὅτι αὐτὴ δὲν μετέβαλε θέσιν ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτοῦ τὰς χεῖράς της καὶ εἶπε μὲ ψυχρὸν ὄφρος. «Σηκώσου. Τι θέλεις νὰ μοῦ πῆς; τὸ ξέρω. Μόνος ὁ χρόνος, μόνῃ ἢ φανερὰ μετάνοιά σου δύναται ἴσως, ἴσως, νὰ ἐπαναφέρῃ πάλιν τὴν προτέραν κατάστασιν τῶν πραγμάτων.»

Καὶ ἐπειδὴ οὐδὲ τὰρα μετέβαλε τὴν παρακλητικὴν της στάσιν, ὁ Καῖ ἔκαμεν ἀπότομόν τινα κίνησιν καὶ μὲ τὸ αὐτὸ ψυχρὸν καὶ παγετώδες ὄφρος ἐπανάλαβε «Σηκώσου. Ἄκουσε τί σοῦ εἶπα!» Ἄλλ' ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ δὲν ἤκουε· περιέβαλεν ἐκ νέου τοὺς βραχιονὰς της περὶ αὐτὸν καὶ ἐξήτει τὸ ἀπεστραμμένον βλέμμα του. Ὁ Καῖ δὲν τὴν ἠγάπα πλέον καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ μὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγάπης του συναπώλεσε καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιροήν της. Ἡσθάνετο τοῦτο καὶ ἐξηνάγκαζεν ἑαυτὴν εἰς τὸ νὰ ὑπόφερῃ τὰ πάντα. Ἦτο πρόθυμος νὰ ἐπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀγάπην, αὐτὴ, ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, ἡ ὑπερήφανος, ἡ ἀκαμπτος, ἥτις πρότερόν ποτε εἶπε περὶ ἑαυτῆς «Ἡ ψυχρότης μὲ καθιστᾷ μαρμαρίνην.»

Ἄλλὰ τότε δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποκτίσῃ τέκνα, τότε δὲν εἶχε γεινὴ ἀκόμη τόσοσιν φιλόργυρος χάριν τῶν τέκνων της, ὥστε νὰ φροντίξῃ ἡμέρας καὶ νυκτὸς τίνι τρόπῳ νὰ ἐξασφαλίσῃ δι' αὐτὰ, εἰ δυνατόν, ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός της. Κατὰ πρώτην φοράν

ἐν τῷ βίῳ της ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐταπεινώθη ἐνώπιον ἑαυτῆς, καὶ μετεχειρίσθη ὑποκρισίαν, χάριν τῶν σκοπῶν της.

«Ἄκουσέ με, Καῖ! ἄκουσε τοὺς λόγους μου!» ἐψιθύρισε. «Δὲν εἶμαι πλέον ἡ γυναῖκα σου; δὲν εἶμαι τὸ ἴδιον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὅποιον ἄλλοτε τόσοσιν τρυφερῶς, τόσοσιν θερμῶς ἠγάπας; Σήμερον φρικίστην ἱερὸν ὄρκον, ν' ἀποβάλω ἐκ τοῦ χαρακτήρός μου πᾶν ὅ,τι δὲ ἠδύνατο νὰ μὲ ἀποξενώσῃ ἀπὸ σοῦ. Θέλω νὰ ζῶ μόνον διὰ σέ, καὶ ὅπως σὺ θέλεις. Ἄκουσέ με Καῖ, ἄκουσε αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν μου: Μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου — Ὅχι, δὲν μοῦ τὸ εἶπες, ἀλλὰ οἱ λόγοι σου μοῦ τὸ ἐμαρτύρησαν, — ὅτι ἀπεξενώθης καὶ ἐψυχράνηθες πρὸς ἐμέ, ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον, Καῖ, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἀγαπητή σου Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ. Ἐγὼ ὅμως σὲ ἀγαπῶ περισσότεροσιν παρὰ ποτὲ! Ναι, μὲ τὰ ἔτη ἡ ἀγάπη μου ἠῤῥησε, καὶ τὰ ἥρεμα φιλικὰ αἰσθήματα μετεβλήθησαν εἰς θερμὸν διακαῆ ἔρωτα· ἡ ζηλοτυπία μου δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἔρωσ, καὶ ἡ πρὸς τὴν κόρην σου ψυχρότης μου εἶνε ἐπίσης ζηλοτυπία προσερχομένη ἐκ τῆς ἀγάπης τὴν ὅποιαν ἔχω πρὸς σέ καὶ πρὸς τὰ δύο τέκνα μου, τὰ ὅποια μοι εἶναι προσφιλέστερα τῆς ζωῆς μου. Θὰ προσπαθῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κυριεύω τὰς ὀρμάς μου, καὶ τὴν ἐλευσίαν ἀγάπης πρὸς τὸ κοράσιον ν' ἀναπληρῶ διὰ φιλόφρονος συμπεριφοράς — διότι, Καῖ, νὰ ἐξαναγκάσω τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ ἀγαπᾷ διὰ τῆς βίας, δὲν εἶμι ποτὲ.»

Ἡ γυνὴ ἐσιώπησε καὶ παρατήρησεν ἐταστικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρός της. Εἰλικυσεν αὐτὸν πρὸς ἑαυτὴν. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐφαίνετο ἔκφρασις παρακλητικῆς, ἱκετευτικῆς, ζητοῦσα συγγνώμην· ἀλλὰ συγχρόνως ἀνεμυγνύοντο μετὰ τῆς ἐκφράσεως ταύτης καὶ πάντα ἐκεῖνα τὰ θέλγητρα, ἅτινα πρότερον ἐξέπλησσαν δι' ἔρωτος τὴν ψυχὴν τοῦ Καῖ καὶ ἐν στιγμαῖς τρικυμιωδῶν παθῶν ἐδέσμευον αὐτὴν πρὸς τὴν γυναῖκά του.

Καὶ ἡ γυνὴ, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ βαθμηδὸν ὑγραίνοντο, ὅτι οἱ λόγοι της ἔσχον τὴν ποδουμένην ἐνέργειαν, ὅτι ὁ Καῖ ἠγωνίζετο μὲν εἰσέτι πρὸς ἑαυτὸν ἀλλ' ἐφαίνετο ἔτοιμος νὰ ἐνδώσῃ ὑπὲρ τῆς συνδιαλλαγῆς, τότε πλέον ἠνωρθώθη δι' ἑνὸς πηδήματος καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφθάσαν οἱ Σλειβεν εἰς Δρόννιγχαφ.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐδείχθη πρόθυμος νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, καὶ ἡ εἰδησις, ὅτι οἱ γονεῖς αὐτῆς ἔμελλον νὰ συνοδεύσωσι τὴν Μερτσέδες εἰς Νίκαιαν, ἐπλήρωσε μάλιστα τὴν καρδίαν της εἰλικρινοῦς χαρᾶς, χάριν τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Ὅτω λοιπὸν ἐξωμαλύνθησαν πάλιν τὰ πάντα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε μάλιστα εἰς τὸν Καῖ μία ἰδέα, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις ἠδύ-

ΤΟ ΓΑΤΙ, Εἰκὼν ὑπὸ Paul Preyer.

νατο νὰ ἀρη καὶ τὰς τελευταίας δυσχερείας. Ὁ Καῖϋ δηλαδὴ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ καὶ τὴν Καρμελίταν εἰς Νικαίαν ὁμοῦ μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Σλειβεν. Εἰς τὸ περὶ ἀγωγῆς ζήτημα ὁ Καῖϋ, ἔχων ἰδέας ὅλων διαφόρους ἢ οἱ πλείστοι ἄνθρωποι, δὲν ἐροβεῖτο ἐκ τοῦ ταξιδίου καμμίαν βλάβην διὰ τὴν Καρμελίταν. Μαθήματα ἠδύνατο ἢ μικρὰ νὰ λαμβάνῃ παρὰ τῆς Μερτσέδες ἢ παρ' ἄλλων διδασκάλων. Ἐν ἔχωρίζετο ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς μητρός, ἠδύνατο ἴσως βραδύτερον νὰ συναντηθῶσι πάλιν μὲ ὅλους διαφόρους διαθέσεις καὶ διάφορα αἰσθήματα, καὶ οὕτω θὰ ἐπύργετο τέλος ἡ εἰρήνη ἐν τῇ οικογενείᾳ, κατὰ φυσικώτατον τρόπον. Ὁ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνος ἠδύνατο ἴσως νὰ θεραπεύσῃ τὰ πάντα.

Πρὸς τοῦτοις, τὰ λάθη καὶ ἡ κακὴ ἐπίδρασις τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίαις ἐπὶ τοῦ κορασίου ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐπανορθωθῶσι διὰ τῆς ἀγαθῆς ἐπιδράσεως τῆς Μερτσέδες, ἡ δὲ χαρὰ τῆς Καρμελίτας — περὶ τούτου ὁ Καῖϋ ἦτο βέβαιος — θὰ ἦτο ἄπειρος. Τοιούτοτρόπως παρῶντων αὐτὸν καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς του, νὰ παράσῃ καὶ εἰς τὴν γυναῖκά του τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην ὡς ἰκανοποιήσῃ διὰ τὰς θλιβερὰς σκηνὰς τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ ἐβδομάδων.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ Καῖϋ ἐκάθισε παρὰ τὴν κλίνην τῆς Καρμελίτας καὶ παρετήρει ταύτην κοιμωμένην. Ἀκριβῶς σήμερον ἦτο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Καρμελίτα εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ πάλιν ἐκ τῆς οἰκίας καὶ νὰ παιζῇ ἐλευθέρως.

«Καρμελίτα! παιδί μου!» ἐψιθύρισεν ὁ Καῖϋ καὶ ἐψηλάφησεν αὐτὴν ἐλαφρῶς.

Ἡ μικρὰ ἀνέωξε βραδέως τοὺς ἔκ τοῦ ὕπνου βεβαρημένους εἰσέτι ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκίνησεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἄβρων χειρῶν, ἀμὰ δὲ ἰδοῦσα τὸν Καῖϋ περιεσφιγξεν τὸν λαιμὸν του μὲ τοὺς τρυφεροὺς ἀλλὰ στερεοὺς βραχιονάς της.

«Πατέρα μου!»

«Ἐκοιμήθης καλὰ, παιδί μου; Εἶσαι ἡ καλὴ μου Καρμελίτα; καὶ μοῦ ὑπόσχουσαι γὰ εἶσαι πάντα φρόνιμη καὶ ὑπάκουη;»

Ἡ μικρὰ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν κατανεύουσα.

«Μ' ἀγαπᾷς;»

Ποῖα ἐρώτησις! Ἐθλίβεν αὐτὸν ὁλονὲν σφοδρότερον καὶ κατεφιλεῖ τὰς παρεῖας τοῦ καὶ τὸ στόμα του.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφάνητο εἰς τὸν Καῖϋ ἄδύνατον νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς Καρμελίτας. Ἡ σκέψις, ὅτι θὰ τὴν ἀπεξήτει, μάλιστα δὲ καὶ ὁ αἰφνιδίως εἰσελθὼν εἰς τὴν καρδίαν του φόβος μήπως τυχὸν ἐμελλε νὰ τῇ συμβῇ ἀπροσδόκητόν τι ἐν τῇ ξένῃ χώρᾳ, δὲν ἄφινον αὐτὸν νὰ ὀμιλήσῃ.

Πάλιν ἤρχισε νὰ δισταζῇ ἔνεκα τῆς πρὸς τὴν μικρὰν ἀγάπης του καὶ τρυφερότητος. Ἐπειτα ὁμως πάλιν ὑπερίσχυσαν αἱ πρότεραι καλῶς ἐσκεμμέναι ἀποφάσεις του.

«Θέλεις νὰ ταξιδεύσῃς μαζί μὲ τὴν Μερτσέδες εἰς τὴν Ἰταλίαν;»

Ἡ Καρμελίτα τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄναυδος.

Ἐκπληξίς, χαρὰ καὶ ἀμφιβολία ἐφάνησαν ἐν τῷ προσώπῳ της ἀντιμαχόμεναι. Ἐπειτα ὁμως ἀνεπήδησε καὶ κατέβη ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἤρχισε νὰ περιφέρεται ἐν τῷ δωματίῳ μετὰ ζυφρότητος.

«Ἀλήθεια μοῦ λές, πατέρα; Εἶνε ἀλήθεια;»

Ὁ Καῖϋ ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλῶν του. «Δὲν πρέπει ἀκόμα νὰ τὸ πῆς εἰς κανένα. Ἡ μητέρα δὲν τὸ ζεῖρει ἀκόμα.» Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου ἐγενε πάλιν σοβαρόν. Τὸ ὄνομα «μητέρα», τὸ ἄλλως τόσοσ προσφιλές, τὸ προσφύγιον πάσης κινήσεως τῆς καρδίας, πάσης χαρᾶς καὶ πάσης θλίψεως ἐνὸς παιδίου, ἐνέβαλε τὴν Καρμελίταν εἰς φόβον καὶ ἀνησυχίαν. Ἡ ἐξάσσια εἰκὼν, ἣν παρήγαγον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της οἱ λόγοι τοῦ πατρός, διέρρευσε καὶ ἐσβέσθη. Αὐτὴ, αὐτὴ, ἡ μητέρα της, βεβαίως δὲν θὰ ἔδιδε τὴν ἄδειαν διὰ τὸ ταξίδι!

Ὁ Καῖϋ ἔβλεπε, τί ἐσκέπτετο ἡ Καρμελίτα, καὶ τῇ εἶπεν:

«Ἡ μητέρα θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ, ὅταν μάθῃ πῶς χαίρεσαι. δι' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ζεῖρεις, Καρμελίτα, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἀν καὶ εἶνε ἀσθηρὴ μερικὲς φορές. Ἦσουν καὶ σὺ πολλὰς φορές ἀτακτῆ, καὶ δὲν τὴν ὑπάκουες καὶ ἐπεισμανες δι' αὐτὸ σὲ ἐτιμώρησε.»

Ὁ Καῖϋ ἠλπίζεν ὅτι ἡ Καρμελίτα δι' ἐνὸς βλέμματος τοῦλάχιστον ἢ διὰ τινος κινήσεως θὰ ἀμολόγει τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του, ἀλλὰ τοῦ κορασίου ἡ ὄψις οὐδὲν τοιοῦτον ἐδείκνυν. Ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἐκείνου συμβάντος ἡ μικρὰ ἐμίσει τὴν μητέρα της, οὐχὶ πλέον ἐξ ἐνστικτοῦ ἀλλὰ μετὰ πλήρους συνειδήσεως.

Ἐν τῷ εὐρυχωρῷ δωματίῳ τῶν παιδιῶν, εἰς τὸ ἄνω πάτωμα — μὲ τὰ παράθυρα πρὸς τὸ ἄνδηρον τετραμμένα — ἐκάθητο ἡ Μερτσέδες καὶ ἡ Καρμελίτα.

Τὸ κοράσιον εἶχε λάβῃ ὀλίγα τινὰ τετράδια ἐκ τοῦ συρταρίου τῆς τραπέζης, ἐξήταξεν αὐτὰ μὲ προσεκτικὸν βλέμμα, ἐτακτοποίησεν αὐτὰ, ἐλείπει μερικὰ φύλλα ζαρωμένα, εἶτα δὲ ἔλαβεν αὐτὰ ὅλα ὁμοῦ ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὰ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς θείας της.

«Δύο τετράδια εἶναι χαλασμένα! Ἐδῶ εἶνε μιὰ μεγάλη μελανία. Εἰς τὴν ἀταξίαν δὲν πρέπει νὰ διδῆς τίποτε ἀπὸ τὸ χέρι σου, Καρμελίτα.»

Καὶ ἡ ἐπιεικὴς διδάσκαλος ὑπέδειξεν εἰς τὸ παιδίον μετὰ πραότητος, πῶς ὀφείλει νὰ κάμῃ εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἦδη ἡ Μερτσέδες ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ περιεχόμενον τῶν τετραδίων, ἡ δὲ Καρμελίτα ἐγονυπέτησε πλησίον της.

«Αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ, Καρμελίτα! Καὶ ἐδῶ ἔχεις κ' ἄλλα λάθη. — Τί εἶν' αὐτό; Μετριάτατον. Πάλιν ἐκ νέου» εἶνε σημειωμένο ἐδῶ!»

«Ἐλεῖπα ἀπὸ τὸ σχολεῖδ αὐτὴν τὴν ἡμέρα,» ἤρχισεν ἡ Καρμελίτα μὲ εὐστροφον γλώσσαν, «ὅταν ἡ δασκάλισσα μᾶς ἐδιηγῆθῃ προφορικῶς τὸ θέμα, καὶ — καὶ —»

«Καὶ δι' αὐτὸ ἐπῆγες κ' ἐγράψες κάθε λογῆς ἀνοησίες, ἀνεὶ νὰ παρακαλέσῃς τὴν δεσποινίδα Καρλότταν νὰ σὲ βοηθήσῃ;»

«Ἡ Καρλόττα ἔτυχε ἴσια ἴσια ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ εἶνε εἰς τοῦ γιαιτροῦ. Ἐγὼ εἶχα λησμονήσῃ τὸ θέμα καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ γράψω γρήγορα.»

«Ναί, ναί, πάντα ἔχεις πρόχειρη μιὰ πρόφασιν. Καὶ δὲν εἴμποροῦσες νὰ παρακαλέσῃς τὴν μητέρα σου — ἢ τὸν πατέρα σου;»

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΚΡΙΒ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 241).
2. ΠΑΝΑΓΙΑ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ W. Bouguereau, (ἐν σελ. 245).

Συγκινητικὴ καὶ σπαραξικάρδιος εἶνε ἡ σκηνή, ἣν παρουσιάζει ἡμῖν ὁ περίφημος ζωγράφος ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ. Τὸ ὠραῖον παιδίον, ἡ μόνη χαρὰ, ἡ μόνη εὐτυχία τῆς μητρός, κεῖται νεκρὸν ἐξηπλωμένον παρὰ τοὺς πόδας τῆς Παρθένου, ἡ δὲ δυστυχὴς μήτηρ προσφεύγει πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ σταυρωθέντος ζητοῦσα παρηγορίαν τοῦ ἀπείρου ἄλγους.

3. ΛΑΡΝΑΚΑ ΕΝ ΚΥΠΡῶ. Εἰκὼν ὑπὸ H. Corrodi, (ἐν σελ. 249).

Ἡ εἰκὼν μεταβιβάζει ἡμᾶς εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, εἰς τὸ πολίχνιον Λάρνακα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δηλοῖ ἡμῖν καὶ μέρος τι τῆς ἱστορίας αὐτοῦ. Ἡ πόλις δηλαδὴ ὠνομάσθη Λάρναξ, διότι ἐκ τῶν μαρμαρίνων τύμβων

ἀρχαίων πλουσίων κατοίκων ἐκτίσθησαν τὰ σημερινὰ τεῖχη της· ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχαίας λαμπρότητος ὑποδομήθησαν τὰ σήμερον ὑπάρχοντα πενιχρὰ καὶ εὐτελεῖα κατὰ τὸ πλεῖστον οἰκοδομήματά της.

Τὸ ἀρχαῖον Κίτιον, ἐν τῇ θέσει τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ σήμερον μικρὰ πολίχνη Λάρναξ, ἦτο ὀνομαστὴ ἀπουκία τῶν Φοινίκων. Ἐμεινε δὲ διαρκῶς ἔδρα τῶν Φοινίκων καὶ βραδύτερον ἐτι, ἀφοῦ Ἕλληνες ἔμποροι καὶ βιομήχανοι ἐπλημύρησαν τὴν Κύπρον. Σήμερον μόνος ὁ λιμὴν παρέχει ποιάν τινα σπουδαιότητα εἰς τὴν πόλιν, ἦτις δι' αὐτοῦ εἶνε τὸ κυριώτατον ἐμπορεῖον τῆς ὅλης νήσου. Ἡ κυρίως πόλις κεῖται ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μακρὰν τοῦ λιμένος.

Μίαν ζωγραφικωτάτην τοποθεσίαν ἐκ τῆς παρὰ τῷ λιμένι πολίχνης παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν.

4. ΤΟ ΓΑΤΙ. Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Paul Preyer, (ἐν σελ. 252).